

НЕЗРАДЛІВА СЛЬОЗА УКРАЇНИ

Ви, байстрюкі катівосстанілих,
Незабувайте, виродки, ніде:
Народмій! В його волячих жилах
Козацька кров пульсуює гуде.
В. Симоненко.

Іван Світличний, Евген Сверсток, Михайлина Коцбопинська.

На цюму тіл і з'явилася, написана у традиційній поетичній формі «Тиша і гром», не привернувши особливої уваги критики, хоч і він вже відчувається свіжий, небайдужим голоспом.

Невдовзі після виходу книжки

газета «Літературна Україна» на своїх штальтах репрезентувала

«Черкаську правду», «Молоду Черкащину», а пізніше власним кореспондентом

«Робітничої газети» по Черкаській області. Там і надтонала

підступна смерть до кришталево-

чисту, до краплинів віддану Ук-

раїнідію.

Хто з нас не знає Симонен-

коїх слів, які тепер стали крипа-

ти фразами для кожного україн-

ця, та їх для всіх нормальних

людів, а не мануруків, яких та-

перозвелося до біса:

Можна венеса світі
вибрати, сину,
вибрати не можна
тільки батьківщину.

Чого тільки не видумували ра-
дянські борзописці про смерть
поета: тижня, невільників, вора-
бок, рак... Лише у наші дні стало
відомо про спріяночину
Його робота і смерті! Василь по-
мер через кілька днів після жор-
стоких побоїв, колипотримано до
рук доблеоноградянської міліції
на пероні черкаського вокзалу,

коли проводжав до Києва сво-

готоварища.

Такий почек левни хрядян-
ських структур добрівадомій. Ко-

мусь неподобається правдивий го-

лоспоста, так само, яккомусьне

подобається лунка українська

пісня самубогого молодого

композитора Володимира

Іасюка, якого знайшли зачепле-

ним на дереві у лісі через місяць

після скончаної.

Василь Симоненко вайшов у

літературу на початку 60-х років

збрію «Тиша і гром» скромно.

Тоді, захрущоючи від сміху, в

українське поетичне моремогут-

ьюх вилеює у вразливі підлілі

яла, та нові поети: «Паротівто 17-го

року», «Україна», «Бережожий» (при-

Василь СИМОНЕНКО

Задивлюється твоє зінниці,
Голуб'ї твіркові, ніби рань.
Крештує з чіхероні
бліскавиці
Революція, бунтів повстань...

Україно! Ти дяк мене диво!
І нехай пливеш з роком рік,
буди, мамогорді відродівна,
З тебе дивуватися поївік.

Радите бе перли в душі сюю.
Радите беміслю творю.
Хай заміє Америки Росії,
Коли я з тобою говорю.

Рідко, нене, згадую протебе,
Дізнаюся тику тику і мали.
Щенасічортикувичу на небі,
Ходить хобіса наземі.

Одійдіте, недруги лука!
Друзі, зачекайте на пупі!
Маю я святі синівські права
З матрію побути насамоті.

Україно, ти моя мовитва,
Тимою разуєшківка...
Приміткіт, надійтів
люти битва

Затвоєжити твоє права.

Хай палають хмарі бурякові,
Хай сичать образи — все одно
Я проплюся скрепленою крою
Натвоєжися синельнізенамено!

свяченю О. Довженку). Кожний
ряд палахотов гівом і любов'ю. Ми, тодішні студенти
Київського педагогічного
інституту, сприймали голоспоста
за свій, бо нам, його сучасникам,
ци боліло так само, як писав І.

Драч у своїх поемах «Справа»:

Мене пече щоднини
Жагучи спрага щастя
для людини.
Тривоглидства —
це мої твіроги.

Зaborонені вірші Василя, його
«Щоденник» ходили у рукописах
по студентських аудиторіях, їх
читали на семінарських зібраннях.

Таке не могло залишитися поза
увагою наших пильних «благо-
дійників». Органи КДБ і КПРС
поступово прибирали на поета криваві
дощі. На іхнє замовлення дру-
кується критичний розгорнутий
статьєю у газетах та жур-
налах, в яких викривається так
званий пережиток українського
буржуазного націоналізму, ста-
виться авторів на карб його не-
доночного дослідження у розвитку
української радянської культури.
Лише передчасна смерть вряту-
вала Симоненка від мордовсь-
ких чи сібірськіх та бородичів, куди
пізніше відправили його побра-
тимів.

І дотепер український читач
поздбавлений змоги читати без
купюр та редакційних «правок»
його поезію, старанно
принесуваний перед публікацією,
аби приглушити вінченнє слово.

Сьогодні читачі «Київської

спільноти» мають нагоду від-
прочитати без цензуруваних випу-
щень один з найкращих віршів

поета, бо на вільші чудові видання
найповніший його збірник «Лебеді

материнств» (1981) він поданий
уступовому видладі.

Поезія Василя Симоненка не

потребує зайвого тлумачення,
вонатворилася без заспокоюваль-
них прийомів. Симоненка багато
старається оздескверити, полиціючи
собі чистолотів та прости, сівости,
невласною любові до Матері-Ук-
раїни.

Григорій Котницький.

Василь БОГУЦЬКИЙ.

18 грудня в Кримському
краєзнавчому музеї
відкриється виставка, де експо-
нуйтимуться предмети старо-
вини — національний одяг, зна-
рядя праці, предмети побуту.

У кожного з них — своя історія. Сьогодні — розповідь
про знахідки етнографів у селі

Краснолісі.

Світання — межа дні та нічі.

Загадковий, чарівний час, коли

всіtemne, strasnevidходити з

нічю! І народжується новий

день, який несновені обірваний.

З надією зустріти добрий, лю-
дей, які зрозуміють нас і допо-
могуть, нехай наїде пропото-
радою або добрим словом, ви-
рушилими, молодій наукою

співробітник Кримського етног-
рафічного музею Евгенія Сте-
панова, як і дослідник Краснолісі.

Що знайшли ми про це село, од-
на з багатьох на карті Криму?

Розташоване воно у лісисті

місцевості. Це був підлітковий

край у роки Великої

Вітчизняної війни, який по-
страждав від німецько-фашист-
ських окупантів. Ми не були

певні, що знайдемо там пред-
мети старовини. Можливо,

навіть не зустрінемо старовину

із земель, які відійшли від

нас. І дійсно, відійшли.

Баба Ліза помічала, а потім

продовжила: «Буваєт у нас же-

дівка, які відійшли від нас.

Баба Ліза, які відійшли від нас.

Баб